

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XXII. Qua[m] sanctè & gloriosè die sancto natalis Domini prima lucescente
aurora de hoc mundo transierit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

meritum esset, ignorantibus proderetur. Mansit ergo beatus vir, tam præclaris reuelationibus recreatus, alacrior usque ad extrema, & in Domino confortatus, suam illam horam ultimam expectabat.

Quomodo sanctè & gloriosè, natalis Domini die, prima lucescente aurora, de hoc mundo transferit.

CAPVT XXII.

IAM verò ipsa natalis Domini vigilia, transcursis more suo deuotè tam nocturnis, quam diurnis officijs, iamque vespertina hora instante, Dominicum corpus sibi rogat afferri. Quo allato, audite (inquit fratribus) confessionem meam, & fidei meæ hic & in æternum testes adestote. Confiteor (ait) hoc sacrum Saluatoris mei corpus, illud verè & essentialiter esse quod de S. Virgine ab ipso sumptum est, quod pro mundi salute in cruce pependit, quod in sepulchro positum est, quod tertia die à mortuis resurrexit, quod in cælos ascendit, quod vèturum est iudicare viuos & mortuos, & seculum per ignem. Per ipsum credo incorporari ei, & fieri vnū cum ipso, & habere vitam æternam. Hoc dicens, relictus coram fratribus, eodem salutari Christi corpore, per carnem illam quæ dat vitam in æternum, ad æternitatem futuram idoneus factus

est

est. Cumque prima sacrae noctis vigilia aduenisset, & signa totius urbis ad nocturnas laudes pulsari audisset, statim tota mente ac voce, in vocem exultationis prorumpens, qua poterat voce, quo poterat gestu laetitiae, Christus natus est nobis, gloria in excelsis Deo, socijs & omnibus inelamabat. Angelico vero hymno sicut ad missas canitur, ex integro decantato, reliqua circumstantibus ad quae non sufficebat dimisit. Animo tamen ea ad illas sacras Dominici natalis laudes suspensus, quoties in cantibus, quoties in lectionibus, beatæ Virginis matris Domini nomen legi vel cantari aduertebat, toties oculis fursum leuatis, toties manibus in caelum extensis, ubi mens eius conuersaretur, quo sancta illa anima raperetur, monstrabat. Iamque nocturnis laudibus consummatis, dum sacerdos astans sacro altari, missam quae dicitur de nocte cantaret, erexit se nisu quo potuit, & iuuantem se quodam fratre, quia vires ad standum deerant, in lecto resedit. Conuersusque ad Dominicam crucem quae coram erat, velut si in ipsa Saluatorem, vt olim crucifixum conspiceret, ait. Iam ô misericors saluator tempus est, vt quod promissisti adimpleras, & tuo instante natali à vita mor-

ta mortali migrandi, & ad te qui vita es
 æterna transmigrandi, licentiam conce-
 das. Hoc ultimo verbo postquam cun-
 ctis sermonibus suis finem dedit, in lectū
 reclinatus, indeque post modicum, ad ci-
 licium cinere conspersum, à fratribus
 translatus est. Sæpè autem eosdem fratres
 ante rogauerat, ne se casu aliquo, nisi in
 cinere & cilicio, Christiāo more mori per-
 mitterent. Timebat enim ne qualibet in-
 firmitatis eius compassione ducti, hoc
 prætermitterent vel negligenter. In quo
 sicut & in alijs, Martini sui exempla &
 verba sequi nitebatur, qui sicut omni-
 bus notum est, discipulis moriens prædi-
 cabat, non debere Christianum nisi in ci-
 nere mori. Vbi & Matthæus à suis vel
 fratribus vel discipulis collocatus, horam
 vocationis suæ ultimam sustinebat. Qua
 iam instante, dum noctis tenebræ in lucē
 verterentur, & à monachorum in eadem
 ecclesia constitutorum conuentu, ad se-
 cundam missam cantaretur, lux fulgebit
 hodiè super nos, Matthæus verè mona-
 chus & Pontifex Dei, densas Ægyptiorū,
 hoc est mundi huius tenebras deseruit,
 & per mortem carnis, ad sempi-
 ternam lucem & vitam
 peruenit.

Dexte-